

- Τώρα πῶς θὰ πᾶς σπίτι σου ;
- Μ' ἄδεια χέρια, εἶπε καὶ γέλασε.
- Ἀκοῦς ! καὶ νὰ φταίω ἐγώ ! . . .
- Μπᾶ, δὲν πειράζει εἶπε καὶ τράβηξε ἔμπρός.
- Ὁ νηὸς μὲ τὰ μαῦρα μάτια, ἀπόμεινε καὶ ἔλεγε μέσα του
- Δὲν πειράζει ἄραγε γιὰ τὸ σπάσιμο τῆς στάμνας ἢ γιὰ τὸ φίλημα !

* * *

Ἦστερα καὶ αὐτὸς ἐτράβηξε τὸ δρόμο του ἐνῶ ἐκείνη πήγαινε τὸ δικό της.

Ἐν τὸ τέλος τοῦ δρόμου ποῦ ἦταν νὰ κρυφτοῦν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐγύρισε νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ νηὸς ἔφερε τὸ χέρι του ἔς τὸ στόμα καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα φιλί, ὅπως τὸ συνειθίζουσαν κάτω ἔς τὴν πολιτεία. Καὶ ἡ Ἀνέζα χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ τοῦστειλε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὸ φιλί ποῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ δώσῃ.

Καὶ πάλι, ἀγάλι ἀγάλι πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι της. Ἡ μάννα της ἦτανε ἔς τὴν πόρτα καὶ μαδοῦσε μιὰ ὄρνιθα :

Μόλις τὴν εἶδε :

- Πῶς εἶς' ἔτσι μωρὴ Ἀνέζα ; Ποῦν' τὸ σταμνί ;
- Εἶδες καλὲ μάννα . . . ἔγεινα μουσκίδι . . . Ἦταν σάπιο . . . καὶ κεῖ ποῦ τὸ ἔφερνα μ' ἀπόμεινε ἔς τὰ χέρια.

Σύρο; 1893.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Εἰς ὠραίαν γῆσαν

*Προνομιῶχος δυστυχῆς . . . καὶ εὐτυχῆς γυραῖκα !
ἂν κλαίῃς ἕνα ποῦχασες, γελᾷς μὲ ἄλλους δέχα !*